

Šolsko leto 2017/18 se bliža h koncu. Zame je to tudi zadnje leto v osnovni šoli, kajti jeseni me že pričakuje srednja šola z vsemi svojimi dogodivščinami. Naj priznam, da je bilo to leto najboljše med vsemi devetimi. Ne znam opisati občutka, kako je, ko si najstarejši med učenci. Čeprav nisi nič več od drugih, priznajmo, da smo se vsi devetošolci večkrat tako počutili. A vseeno od tebe vsi pričakujejo že odraslo in odgovorno vedenje, bili pa naj bi tudi vzor vsem mlajšim. Vsako jutro sem z veseljem prihajala v šolo, vedela sem, da me že pričakujejo prijatelji, med drugimi tudi nekateri, ki jih vidim zadnjič. Vedno smo pred poukom skupaj delali naloge, se učili, si pomagali, predvsem pa se neizmerno zabavali. To so bili trenutki, ki upam, da jih nikoli ne bom pozabila. Učne ure so bile naporne, dobre ocene niso prihajale same. Letošnje leto sem še bolj zagrizla v učenje, zadala sem si cilj, da mora biti vse zaključeno pet. Čeprav sem se vedno učila, sem se letos še veliko bolj. Hotela sem, da je moje znanje popolno in da nisem površna pri nobeni stvari. Odraslost mojega dela so ocene, ki so odlične, pa tudi moj cilj je izpolnjen. Ker pa šola ni samo učenje v učilnicah, smo odšli tudi na nekaj ekskurzij po Sloveniji. Pouk je bil tako bolj zanimiv, mi pa smo lahko čas na avtobusu izkoristili za druženje in zabavo. Po mnenju naših razredničark je bilo vzdušje, ki smo ga ustvarili tudi zanje, nekaj novega, kajti učencem se po navadi vse zdi brez veze, dolgočasno in nesmiselno. Mi pa smo dokazali nasprotno in to nas dela edinstvene. Saj smo vendar generacija 2003. Če potegnem črto pod celim šolskim letom, vam lahko povem, da si lahko kaj takega samo želite. Redka so leta, ki so prežeta s toliko spomini, čustvi in sanjami.

Svoje šolanje sem začela leta 2009 na podružnični šoli v Mestinju. Šola je precej majhna, a zato toliko bolj prijazna in odprta. V razredu smo bili samo trije, zato so nam učiteljice lahko posvetile veliko časa in svoje pozornosti. Vedno so bile nasmejane, odprte in pripravljene prisluhniti našim težavam, ki jih takrat še ni bilo kaj veliko. Vedno se rada spomnim časov, ko smo bili vsi enakovredni in ni bilo pomembno, od kod izviraš, kaj imaš oblečeno in s kom se družiš. Pomembno je bilo samo to, da smo se lahko skupaj igrali in da nam odmor ni prehitro pobegnil. Na šolanje v Mestinju me vežejo res lepi spomini. V četrtem razredu, ko smo odšli v šolo v naravi, smo se spoznali z otroki iz Šmarja. Takoj smo se zblížali in vedela sem, da mi prestop iz tako majhne šole z le nekaj delavci ne bo povzročal večjih preglavic. Jeseni 2013 sem tako prestopila na centralno šolo v Šmarju. Spomnim se, da nas je takratna razredničarka Jožica Gajšek sprejela odprtih rok, z novimi sošolci pa smo se takoj ujeli. Po letu smo zakorakali v 6. razred. Čakala nas je nova učiteljica, Valentina Kidrič, ki je z nami krojila usodo vse do danes. Šolski sistem nas je postavil na noge, počasi smo se morali znajti sami in tako je tudi prav. Mi smo rastle, se razvijali, odraščali, z nami tudi učitelji. Dali so nam vedeti, da življenje ni potica, in nasploh to, da svojih problemov ne smemo pometati pod preprogo. Iz šestega smo prešli v sedmi in iz sedmega v osmi razred. Če sem prej omenila, da smo rastle, nisem mislila samo v višino, temveč tudi osebnostno. V nižjih razredih, sploh v drugi triadi, se vedno najdejo kamenčki spotike, ki načnejo prepire. Ampak počasi smo dorastli in se zavedali, da nimamo več časa za takšne neumnosti. Naslednje leto nas je že čakal osmi razred. Nekaj novih predmetov, ki so nekaterim bili pisani na kožo, drugim pa povzročili kar nekaj skurjenih možganskih celic. Pa dobro, smo preživeli. Vse se da, če se hoče, kajne? Poleg sošolcev, ki so nas spodbujali, so bili tukaj tudi učitelji, ki so nam znali ponuditi pravo besedo. Bili so tečni, a z razlogom. Zaradi njih so naše glave zdaj veliko bolj polne. Jeseni 2017 pa nas je pričakal veličastni, tako močno opevani deveti razred. Res je nekaj najboljšega, ko stojiš že čisto blizu konca. Prišli smo do točke, kjer nas je srečala pamet. Zavedali smo se, da se naše poti kmalu razcepijo, s tem pa tudi nekatera prijateljstva. Še bolj trdno smo se povezali, stopili skupaj in dokazali, da smo najboljši. Na tej stopnji res ni več pomembno, ali si iz a, b, c ali d razreda, skupaj smo celota. Čisto vsak je pripomogel k našemu dobremu počutju na šoli, četudi s tem, da se ti je na hodniku prisrčno nasmejal. Dneve devetega razreda smo preždeli večinoma za knjigami, tudi počitnice so izgubljale svoj pravi pomen, kajti nikoli ni zmanjkalo snovi. Na nas so pritiskali z vseh strani. Takrat si na vse te ljudi jezen, a potem ko je vse to za tabo, se zavedaš, da je bilo tako edino prav, kajti pred nami je še vse življenje. Sploh jeseni, ko stopamo nekateri v gimnazije, bomo lahko predvsem hvaležni za to. Ne bom rekla, da si nisem želela

kdaj premora od vsega, a zdaj je to za nami. Zadnji dnevi šole so bili vsaj zame sproščeni in ne naporni, prav uživala sem ob prihajanju v šolo. Tako kot sem svoje osnovnošolsko šolanje začela, ga bom tudi končala. Torej vesela, polna pričakovanj in navdušena nad življenjem.

Čez dobra dva meseca me čaka nov svet. Nekaj popolnoma drugačnega od osnovne šole. Čakam me namreč srednja šola oz. gimnazija. Iz toplega in varnega objema osnovne šole prehajam v srednješolski objem, v katerem preži nevarnosti. Upam, da bo prvi šolski dan vsaj pol takšen, kot je bil tukaj. Ampak se tudi zelo veselim. Spoznala bom nove prijatelje, učitelje, nov šolski sistem, nasploh se mi bo ritem življenja malce obrnil. Treba bo začeti s polno paro od samega začetka. Učenje, učenje in še enkrat učenje. Pravijo, da gimnazija ni lahka in da je potrata štirih let. Strinjam se, da ni lahka, a če hočem nadaljevati s šolanjem, kakršnega si želim, ne gre drugače. Sama menim, da v gimnaziji pridobiš na širini oz. vesplošnem znanju. Živimo v svetu, kjer se vse ves čas spreminja, nadgrajuje in zato mi bo znanje še kako prav prišlo. Vpisala sem se na Šolski center Rogaška Slatina. Majhna šola, ki ponuja kar veliko. Vsaj takšen vtis sem dobila na informativnem dnevu. Tja sem se vpisala predvsem zaradi bližine šole, to pomeni, da ne bo treba vstajati v zgodnjih jutranjih urah. Priporočilo mi jo je res veliko ljudi, ki so se v njej šolali, mislim pa tudi, da je majhnost šole prednost. Posvetijo ti lahko več časa, dobiš občutek, da nisi le številka. Pred mano so tako dolga štiri leta, ki nikakor ne bodo dolgočasna. Postajam starejša in odgovornejša, zato bo nekaj časa šlo tudi za zabavo. Saj srednja šola ni samo večno učenje, je tudi spoznavanje novega. Srednje šole se že res veselim, čeprav me ob misli, da starih prijateljev ne bo več, malo stisne pri srcu. Upam, da ohranimo stike vsaj z nekaterimi, ki mi res veliko pomenijo. Veselim pa se tudi srečanja čez kakšnih 15 ali 20 let, ko bomo že vsi imeli nek ustaljen način življenja, družine in upam, da tudi službe. V današnjem času je to namreč največji problem. Visoko izobraženi ljudje ne dobijo službe, dokaz za to so zavodi za zaposlovanje, kjer so vrste ljudi, ki si želijo delati na svojem področju. V Sloveniji imamo srečo, da je šolanje brezplačno. Drugod po svetu ljudje leta varčujejo za študij, si odpirajo kredite ipd. Največji problem, ki pa trenutno pesti našo državo na področju znanosti, je beg možganov. Študentje se izobrazijo v Sloveniji, trdo delajo, da bodo našli svoj poklic, a jim realnost tega ne ponudi. Zato je med mladimi vse več zanimanja po tujini, kjer se jim odpirajo številne možnosti. Nekaterim težavo predstavlja le tuji jezik, brez katerega dandanes v svetu ne moreš uspeti. Brez angleščine in nemščine se lahko obrišeš pod nosom. V tem primeru vam lahko svetujem le to, da že od malih nog delajte na tujem jeziku, sploh na besedišču. Seveda večina šol da velik poudarek jezikom, a kaj ko so učenci tako nezainteresirani. Prepričani so, da se bodo znašli drugače, ampak kako, ko je že vsa elektronika in nasploh vse v angleščini. Danes si brez tujega jezika nič.

Kot sem že prej omenila, je šolstvo v Sloveniji brezplačno. Šolski sistem se mi zdi v redu, vsekakor pa se ga še da izboljšati. Po šolah se odvijajo različne dejavnosti, ki omogočajo, da učenci sami krojimo sistem. Mislim, da je to tudi prav, kajti mi nismo nič manj vredni, vseskozi pa nam učitelji in delavci šole govorijo, naj na glas povemo, kaj nas moti in kaj nam je všeč. Na naši šoli se tako vključujemo v šolsko skupnost in otroški parlament. Lansko in letošnje leto sem obiskovala šolsko skupnost s predsednikom naše oddelčne skupnosti. Naše sestanke sta organizirali učiteljica Maja Brusl in predsednica skupnosti Ema Čokl iz 9. d. Vodstvo smo si učenci izbrali sami na podlagi učiteljevega dela skozi vse leto. Dobivali smo se večkrat na leto, predvsem pred pomembnimi dogodki, ki so se odvijali na šoli, npr. pust, valentinovo, zadnji koledarski šolski dan, predaja ključa ... S svojim mnenjem smo sooblikovali podobo šole in odvijajočih se dejavnosti. Na sestankih ni bilo strahu, da izrazimo svoje mnenje, prav nasprotno, naše mnenje, pozitivno ali negativno, je pripomoglo k boljšemu počutju vseh. Na naši šoli mi je zelo všeč tudi nabiralnik, v katerega lahko mirne volje in brez slabe vesti prinašamo ideje. Nikakor pa ne smemo pozabiti na otroški parlament. Prav letošnja tema so bili šolski sistemi. Že pri samih razrednih urah smo se z razredniki pogovarjali in zapisovali ideje o spremembah. Največkrat omenjena težava je bila, da se učenci med seboj ne počutimo enakovredne, oziroma da so nekateri učitelji pri ocenjevanju

nepravični. O tem je bilo res veliko govora in mislim, da če bomo o tem glasno spregovorili, se lahko problem kmalu reši. Nekateri učenci se celo leto trudimo, da znamo za dobre ocene, nekateri pa imajo pač priimek, ki jim prinese vse ugodnosti in ugled. Ne oporekam pomoči učno šibkejšim, a po navadi se ravno zanje izide neugodno. Šolski parlament je zato prava rešitev. Res pa je potrebno izbrati pravo vodjo, kajti nekateri učitelji se tega dela ne lotijo resno in naših idej ne predajo nadrejenim, jih ne predstavijo na sestankih, ker bi se morali nato prilagajati in nekaj novega naučiti. Tukaj bi rada izpostavila Valentino Kidrič in Marjeto Dečman Igljč, ki sta vseskozi iskali naša mnenja, nas upoštevali in bili odlični vodji. Letošnje leto je pobudo prevzela učiteljica Marjeta, ki je za delo resno poprijela, se zavzela za nas in v naše dobro namenila nekaj svojih ur, predvsem pa veliko svojega prostega časa. Vidi se, da ji za nas ni vseeno, da je kreativna in si želi novih stvari na naši šoli, gre izven svoje cone udobja, predvsem pa pri njej cenimo to, da zna prisluhniti in nas slišati. Če se bo šolstvo razvijalo v tej smeri, ni potrebnih nobenih skrbi. V Sloveniji je res edini problem beg možganov, ki sem ga že omenila, kajti na tak način država izgublja. Najprej država omogoči dobro šolanje, ki je seveda brezplačno, nato pa oseba zapusti državo zaradi boljših pogojev na drugi strani. Upam, da se ta problem ne bo začel večati in da bo naša država priskrbela mesta za naše nadobudne in polne glave idej.

Naj se dotaknem še učiteljev, ki so name v osnovni šoli naredili vtis. Že v Mestinju sta obe učiteljici Romana Kocijan in Monika Jug poskrbeli za kar najboljšo počutje in znanje. Ko pa sem prišla v Šmarje, sem se srečala z novimi obrazi. Vsak učitelj ti da neko svojo zgodbo, o vsakem si ustvariš posebno mnenje, a name so nekateri res naredili vtis, ki ga ne bom nikoli pozabila. Prva je seveda moja razredničarka in že večkrat omenjena Valentina Kidrič. To je zame osebno ena izmed redkih učiteljev, ki se zna res zavzeti za vsakega učenca posebej. Pri njej mi je najbolj všeč njena delavnost in marljivost, odgovornost, iskrenost, čut do sočloveka, odkritost, poštenost, ljubeznivost, vljudnost, prijaznost, dobrosrčnost, vztrajnost in še bi lahko naštevala. Pri njej ni pomembno, od kod prihajaš, kaj imaš oblečeno, ali si iz premožne ali iz malce revnejše družine, za njo smo vsi enaki. Ne dela razlik pri ocenjevanju, vedno je pripravljena pomagati in to mi je pri njej res všeč. S svojo iskrenostjo in odkritostjo marsikoga hitro postavi na realna tla, kar vsem ni najbolj všeč. Na prvi šolski dan šestega razreda nam je povedala, da smo za njo vsi nepopisan list papirja. To je pomenilo, da je govorice ostalih niso zanimale in da si mnenje o vsakem ustvari sama na podlagi dejanj. Kot razredničarka nam je bila kot druga mama, h kateri smo se vedno lahko zatekli na pogovor, vedno nas je znala spodbuditi. Ko smo mislili, da ne zmoremo, nam je dokazala, da lahko damo še več od sebe, bila pa je tudi vedno nasmejana in pripravljena na zabavo. Poseben vtis name je naredila učiteljica angleščine Bojana Božiček. Njene ure so nepopisno zabavne, vedno nam je znala popestriti dolgočasne dneve, naučila pa nas je veliko, ne samo angleščine, tudi življenjskih modrosti. Nikoli ni bila vsem všeč, ker zna odkrito povedati mnenje in zna stati za svojimi besedami. Mene osebno je ogromno naučila, saj ne dela samo po učnem načrtu, vedno še zraven doda stvari, ki se ji zdijo pomembne. Čeprav zna biti stroga, zna tudi vedno podati roko, se ti nasmejati, te spodbuditi in znova postaviti na noge. Od njenih ur sem odnesla veliko, za kar sem ji res hvaležna. Če zdaj preidem na naravoslovno področje, ne smem pozabiti na učiteljici kemije in biologije. Za mojo kemijsko navdušenost je vsekakor kriva učiteljica Klavdija Černelč. Če se kateri učitelj zavzame za to, da bo učencu snov popolnoma jasna brez kančka dvoma, je to ravno ona. Rada ima red in disciplino, površnost pri njej ni ravno dobrodošla. Je vztrajna in odgovorna, kar mi je pri njej zelo všeč. Pozabiti pa ne smem na našo učiteljico biologije Marjeto Dečman Igljč, ki sem ji že prej namenila nekaj besed. Pri njej nimam veliko povedati, ker je enostavno res dobra oseba, ki ve kaj hoče. Nasploh pa nimam nad učitelji pripomb, meni niso nikoli storili nič žalega, veliko so me naučili, jeseni pa pričakujem nove in upam, da bodo vsaj polovico tako razumljivi kot tukajšnji.

Verjetno se ogromno ljudi sprašuje, od kod mi toliko motivacije za učenje in delo. Povem lahko to, da imam v glavi jasno začrtan cilj, do katerega me vodi še kar nekaj dela. Res se trudim za svoj uspeh in mi ni žal nobenega dela, ki ga za to storim. Včasih mi že res vse preseda, ne da se mi več, a me družina

in najožji krog prijateljev spomni, za kaj delam. Družina mi že od nekdaj stoji ob strani in je vedno ob meni, ko jo potrebujem. V svoje življenje vključujem stvari in osebe, ki mi vlivajo moč do dela in me z svojo energijo dvignejo, ko sem na tleh. Zato se v prostem času najraje družim s pravimi prijatelji, se sprostim v družbi živali in odidem po inspiracijo v naravo. Po dolgih dnevih učenja se mi glava v naravi sprosti, najdem nove ideje in si zadam nove cilje. Nekateri morda mislijo, da mi v šoli vse teče kot po maslu zaradi statusa nadarjenosti in talenta. Žal ni tako. Za vse moram delati sama, tukaj mi nihče ne pomaga. Čeprav vedno vidim obraze, ki mi uspehov ne privoščijo, jih raje spregledam. Mislim si svoje in grem naprej. Če mislijo, da mi s tem jemljejo voljo, se še kako motijo. Jaz imam svoje življenje, ki ga gradim sama ob pomoči družine. Pred mano je še vse življenje in nočem ga zamuditi, zato grem svojim sanjam naproti.

Ana Zorin, 9. a

